

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 83.543 van 22 november 1999
in de zaak A. 85.481/IX-1928.**

In zake : Gino BAERT,
die woonplaats kiest bij
advocaat Ph. VANDE CASTEELE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Vossendreef 6, bus 8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Landsverdediging.

DE wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Gino BAERT op
16 juli 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen
van de tenuitvoerlegging van :

"de weigerings-beslissing van zijn aanvraag van
18 januari 1999 strekkende tot vrijwillig ontslag,
met ingang op 1 mei 1999";

Gezien het verzoekschrift dat Gino BAERT op
16 juli 1999 heeft ingediend om de volgende voorlopige
maatregelen, met inbegrip van het opleggen van een
dwangsom, te horen bevelen :

"Bevelen dat verwerende partij een tijdelijke
ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking - tijde-
lijk regime (TALO (-T) met ingang op 1 oktober 1999,
verleent aan verzoeker;

Zeggen dat bij gebreke aan notificatie van voor-
melde nodige maatregel voor 1 september 1999, een
dwangsom van 100.000 F/dag vertraging zal verschul-
digd zijn;

Verbieden, onder verbeurte van een dwangsom van
1.000.000 F dat, indien de verwerende partij een
intrekkingsbeslissing uitvaardigt, ze niet tegelij-
kertijd een nieuwe expliciete beslissing uitvaardigt
inzake verzoekers aanvraag van 18 januari 1999 tot
definitieve ambtsontheffing met ingang op 1 mei 1999
of op verzoekers aanvraag tot TALO(-T) van 5 juli
1999 met ingang op 1 oktober 1999;

Zeggen dat deze nodige maatregelen opgeheven wordt nadat de beslissing tot inwilliging van verzoekers aanvraag van 18 januari 1999 definitief zal zijn";

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 4 oktober 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 oktober 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat Ph. VANDE CASTEELE, die verschijnt voor verzoeker, en van kapitein-commandant J. MEYUS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 26 september 1995 wordt verzoeker benoemd tot de graad van eerste sergeant-majoor.

1.2. Op 18 januari 1999 vraagt verzoeker zijn ontslag uit het kader van de beroepsonderofficieren met ingang van 1 mei 1999. Als reden voor zijn ontslagaanvraag vermeldt hij "persoonlijke redenen".

1.3. Op 4 mei 1999 weigert de minister van Landsverdediging de aanvraag van verzoeker tot ontslag met de volgende motivering :

"Aanvraag ONTSLAG

Betreft : Eerste sergeant-majoor BAERT Gino (...)

Beslissing : GEWEIGERD

Motivering in rechte : Artikel 23 van de wet van 27 december 1961 houdende statuut van de onderofficieren.

Motivering in feite :

Uit de lezing van het geciteerde artikel volgt dat het bekomen van een ontslag geen absoluut recht is, maar onderworpen is aan de beoordeling van de Minister, die het individueel belang moet afwegen tegenover het algemeen belang.

De encadreringssituatie in uw ambtengroep in de specialiteit informatica is precair. In het bijzonder is er een substantieel tekort aan onderofficieren-informatica in de door de Luchtmacht te honoreren functies. Ten gevolge van de rekruteringsbeperkingen en de duur van de vereiste vorming voor een informaticus, evenals de wervingsstop voor burgerinformatici, is het bovendien onmogelijk op korte termijn de actueel openstaande functies op te vullen. Een bijkomend vertrek van informatici zou het goed functioneren van de krijgsmacht aantasten.

Om deze reden kan ik, tot mijn spijt, geen gunstig gevolg geven aan uw aanvraag tot ontslag".

Dit is de bestreden beslissing.

1.4. Op 21 mei 1999 ondertekent verzoeker de bestreden beslissing van 4 mei 1999 voor kennisneming;

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat de verwerende partij de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing betwist; dat er over de door haar opgeworpen exceptie slechts uitspraak moet worden gedaan indien zou blijken dat aan de cumulatieve voorwaarden vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten is voldaan, hetgeen te dezen niet het geval is;

3. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende, wat de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van, eerste onderdeel, het artikel 23 van de wet van 27 december 1961 houdende statuut van de onder-officieren van het actief kader der land-, lucht- en zeemacht en van de medische dienst, en van het redelijkheidsbeginsel;
tweede onderdeel, de artikelen 12, 23 en 182 van de Grondwet en van het verbod op dwangarbeid; dat hij stelt hetgeen volgt :

"1. Overwegende dat verzoeker reeds 15 jaren lang gediend heeft bij de Krijgsmachten en dat verzoeker dus kennelijk ver buiten elke mogelijke 'vereiste rendementsperiode' valt; dat zijn (door verweester ingeroepen) «informatievorming» bovendien verworven werd door zelfstudie zonder enige kosten voor verweester;

2.a Overwegende dat de art. 10 en 11 van de Grondwet aan alle Belgen de onbelemmerde toegang tot alle ambten en beroepen waarborgen; dat luidens art. 182 van de Grondwet enkel de federale wetgever het statuut der militairen bepaalt; dat beperkingen aan de individuele vrijheid en aan de vrije arbeidskeuze (art. 12 en 23, GW) ook aan de wetgever voorbehouden zijn; dat zulke beperkingen bovendien uitdrukkelijk moeten voorzien worden en restrictief geïnterpreteerd moeten worden, zodat elke ruime discretionnaire bevoegdheid dient geweerd te worden;

2.b Overwegende dat het Arbitragehof ook geoordeeld heeft in het arrest n° 34/96 dat een wetgeving, dat zelfs geen essentiële criteria (waaronder de minimum-vereiste periode) vastlegde, volkomen strijdig was met de art. 10, 11 juncto 23 van de Grondwet; dat men in casu enkel kan vaststellen dat de noodzakelijke referentieperiode door de wetgever ook nog niet bepaald werd;

3. Overwegende dat de wetgever pas bij een (inmiddels deels vernietigde) wet van 20 mei 1994 het begrip 'dienstbelang' gedefinieerd heeft; dat het art. 27 van de wet van 20 mei 1994 inzake de rechtstoestanden van het militair personeel het (heden nog) toepasselijke art. 23 van de wet van 27 december 1961 vervangt teneinde ondermeer wettelijke ontslagvoorwaarden te kunnen invoeren; dat deze wetswijziging ingegeven was door de vaststelling dat de «oude» - heden nog toepasselijke - «soepele» wetgeving kennelijk ongrondwettelijk was;

4. Overwegende bijgevolg dat door zijn beslissing in casu te steunen op «oude» bepalingen houdende ontslagvoorwaarden, welke wetsebepalingen rechtstreeks een (te) ruime macht aan de Minister van Landsverdediging zouden toekennen, verweester meteen de (ambtshalve te stellen) vraag doet rijzen of de bestreden akte een schending inhoudt zowel van het heden nog van kracht zijnde «oude» art. 23 van de wet van 27 december 1961 houdende het statuut der beroepsonderofficieren - conform met de Grondwet geïnterpreteerd - als van de art. 12 en 23 van de Grondwet;

dat de vraag naar de conformiteit met het verbod van dwangarbeid en met de onbelemmerde toegang tot alle ambten des te meer rijst dat verzoeker reeds 15 jaren dient en thans geen concrete toegang krijgt tot een ander beroep;

1ste lid

5.a Overwegende dat het determinerend motief van de weigeringsbeslissing ontleend is aan de alomvattende discretionnaire (weigerings-)bevoegdheid, waarover de Minister (reeds) meent te kunnen beschikken om zo maar zelf te bepalen of een aanvraag tot ambtsontheffing - tijdelijk of definitief - wordt ingewilligd;

5.b Overwegende dat het huidig toepasselijke art. 23 van de wet van 27 december 1961 alleszins beperkend dient geïnterpreteerd te worden - d.w.z. in conformiteit met de Grondwet, i.h.b. met de art. 12, 23, 182 -; dat enkel die lezing geoorloofd is;

dat het daarin vermeld uitzonderlijk ministerieel weigeringsprerogatief 'in het belang van de dienst' derhalve niet kan aangewend worden om het ontslag te weigeren van een militair, die wel degelijk ruimschoots aan de «vereiste» ontslagvoorwaarden voldoet en die in casu na 15 jaren dienst elders wilt tewerkgesteld worden; dat dit anders op zich een grove en buitensporige inbreuk zou zijn op de individuele vrijheid en op het recht tot een andere arbeid (art. 12 + 23, GW);

5.c Overwegende dat deze schending in casu aanwezig is; dat al de gunstige adviezen overigens dit duidelijk bevestigen en dat de door de Minister ingeroepen formele motieven niet op afdoende wijze worden bevestigd in het dossier zelf;

5.d Overwegende dat de Minister verder alleszins oog moet hebben voor het individueel belang van verzoeker, hetgeen hij in casu niet doet; dat zijn loutere woorden «tot mijn spijt» geenszins kunnen aangenomen worden als zijnde de aanneembare uitdrukking van een behoorlijke afweging der individuele belangen, zeker nu verzoeker hem persoonlijk had toegelicht wat zijn beweegredenen waren;

6.a Overwegende dat de bestreden beslissing het art. 23 van de wet van 27 december 1961 schendt en kennelijk ook de schending van het redelijkheidsbeginsel inhoudt, in acht genomen de gunstige adviezen; dat de wetgever overigens niet geacht kan worden om de Minister gemachtigd te hebben tot het weigeren van verzoekers aanvraag, ingediend na 15 jaren goede dienst; dat de Stafchef van de Luchtmacht overigens herinnerd op 17 februari 1999 heeft dat «daar betrokkene in werkelijke dienst was gedurende meer dan 1,5 maal de duur van zijn vorming wordt zijn aanvraag niet beschouwd als strijdig met het dienstbelang»;

6.b Overwegende dat het (mogelijk) verweer dat het Arbitragehof in het arrest n° 81/95 de opgelegde (dwang)-arbeid aanneembaar zou hebben gekwalificeerd, faalt;

dat het Arbitragehof wellicht gezegd heeft dat «de verantwoording door beweegredenen van algemeen belang» met zich mede kan brengen dat «bepaalde verplichtingen (kunnen) worden opgelegd»; dat evenwel

de vraag rijst naar welke verplichtingen hiermede bedoeld worden, nl. door de Minister vastgelegd of door de wetgever, en wat deze verplichtingen precies inhouden;

dat - de preciese gedachtengang van het Arbitragehof indachtig, die terecht de schending van het legaliteitsbeginsel van het art. 182 van de Grondwet ambtshalve zou opwerpen - deze «verplichtingen» evenwel enkel bedoeld (kunnen) zijn als die verplichtingen, die voortaan opgelegd werden door de wetgever zelf (in casu) van 20 mei 1994 onder de vorm van de combinatie van «een aanbevolen aanwezigheidsperiode» (oftewel de fameuse «rendementsvoorwaarden») juncto de (door de wetgever zelf ingevoerde) verzachting middels een systeem van «afkoopsommen» om toch de «vroegtijdige» vertrekken van ontslagnemende militairen te bevorderen en niet tegen te werken;

dat het Arbitragehof zelf de absolute noodzaak aan een - door de wetgever zelf - vastgelegde aanbevolen aanwezigheidsperiode herinnerd heeft in het arrest n° 34/96; dat het systeem van afkoopsommen vernietigd werd omdat zelfs niet eens de referentieperiode voor de verplichtingen was bepaald door de wetgever zelf;

dat in het huidig dossier verweerster precies geen duidelijke - uiteraard, het art. 182 indachtig, door de wetgever zelf -verplichtingen kan aanwijzen, vermits de wet van 20 mei 1994 niet in werking is getreden noch overigens in werking kan treden;

dat in hoofddorde het huidige criterium van dienstbelang dermate vaag is dat het niet bij gebrek aan een grondwetsconforme interpretatie niet kan toegepast worden door de Raad van State, minstens dat hieraan niet voldaan is - gelet op al de eensluidende gunstige adviezen en op de dwingende restrictieve interpretatie van deze vage verplichting -;

2de lid

7.a Overwegende dat het art. 1780 van het Burg. Wetboek : 'men kan zijn diensten slechts voor een tijd of voor een bepaalde onderneming verbinden'; dat dit verbod tot dwangarbeid in België ook verankerd is in de art. 12 en 23 GW en uiteraard ook voor ambtenaren geldt (F. DORSSEMONT, «Art. 23 GW.», R.W., 1994-95, pp. 869 e.a., noten 33 + 73; R.v.St., n° 67.283, Adm.Publ., 1997, 122);

dat, indien dito art. 23 dermate extensief zou geïnterpreteerd (zou) worden dat de wetgever van 27 december 1961 toch aan de Minister een weigeringsbevoegdheid van elk ontslag - ook van 'oude' militairen die bovendien bij het Rekenhof willen toetreden - zou hebben toegekend, ambtshalve een miskenning van de art. 10, 11, 12 en 182 van de Grondwet moet opgeworpen worden ten aanzien van deze interpretatie; dat ook het art. 23 van de Grondwet geschonden is, nu er in casu ook sprake is van vrijheid van beroepskeuze en arbeid;

dat met andere woorden verweerster een extensieve interpretatie van de wetsnorm hanteert, welke toepassing precies ongrondwettelijk is en geweerd moet worden;

7.b Overwegende dat het door de wetgever van 27 december 1961 aangehaald criterium 'belang van de dienst' dermate onnauwkeurig is dat zij aan de Minister van Landsverdediging zelf een te ruime beoordelingsvrijheid verleent; dat zulke uitoefening van een - in de ogen van het E.V.R.M. en de Grondwet - uitzonderlijke weigeringsbevoegdheid onverenigbaar is met het art. 182 GW en ook met de art. 12 en 23 GW; dat in deze bepalingen de normatieve bevoegdheid m.b.t. het statuut der militairen immers voorbehouden wordt aan de wetgever, zodat het aan de verweerster niet kan toekomen om zelf bij ontstentenis aan duidelijke wettelijke criteria op te treden;

7.c Overwegende dat aldus zelfs met deze extensieve interpretatie de toepassing van het art. 23 van de wet van 27 december 1961 leidt tot de vaststelling dat de art. 12, 23 en 182 van de Grondwet geschonden worden door de bestreden akte en dat op onverantwoorde wijze wezenlijke grondwettelijke waarborgen ontnomen wordt aan verzoeker; dat deze interpretatie niet kan verantwoord worden;

7.d Overwegende dat de schending van het verbod van dwangarbeid te dezen des te meer evidentier is dat verzoeker reeds meer dan 15 jaren lang gediend heeft en thans belet wordt - bovendien onder dwang van straf- en tuchtsancties - om elders te dienen";

3.1.2.1. Overwegende dat artikel 182 van de Grondwet luidt als volgt :

"De wet bepaalt op welke wijze het leger wordt aangeworven. Zij regelt eveneens de bevordering, de rechten en de verplichtingen van de militairen";

dat artikel 23 van de wet van 27 december 1961 houdende statuut van de onderofficieren van het actief kader der land-, lucht- en zeemacht en van de medische dienst, thans nog luidt als volgt :

"Het ontslag moet schriftelijk worden ingediend; het heeft eerst uitwerking wanneer de Minister van Landsverdediging het heeft aanvaard.

Hij kan het slechts weigeren wanneer hij oordeelt dat het strijdig is met het belang van de dienst";

dat de minister van Landsverdediging, op grond van artikel 23, tweede lid, van de wet van 27 december 1961,

bij het beoordelen van een ontslagaanvraag over een discretionaire bevoegdheid beschikt; dat de minister bij het beoordelen van het belang van de dienst gebruik maakt van een discretionaire bevoegdheid niet inhoudt dat genoemde wetsbepaling aan de minister terzake een reglementaire bevoegdheid heeft verleend; dat de Raad van State bevoegd is om te oordelen of de minister de discretionaire bevoegdheid die hem is verleend bij artikel 23, tweede lid, van de wet van 27 december 1961 op een wettige wijze heeft uitgeoefend; dat de Raad van State eventueel zal kunnen vaststellen dat het oordeel van de minister om een aangevraagd ontslag als strijdig met het belang van de dienst aan te merken, kennelijk onredelijk is;

3.1.2.2. Overwegende dat het Arbitragehof in het arrest nr. 81/95 van 14 december 1995 heeft geoordeeld dat de vrijheid van de persoon, gewaarborgd bij artikel 12 van de Grondwet, en meer in het bijzonder de vrijheid van arbeid, die wordt gewaarborgd door, onder meer, artikel 23, derde lid, 1°, van de Grondwet, verbieden dat een arbeid, onder dreiging met welke straf dan ook, van een persoon die zich daarvoor niet geheel uit eigen wil heeft aangeboden, zou worden geëist, zonder dat die arbeid kan worden verantwoord door beweegredenen van algemeen belang; dat het Hof verder oordeelt dat "aangezien de opdrachten die aan het leger worden toevertrouwd bijdragen tot de verwezenlijking van doelstellingen van algemeen belang, aan diegenen die voor de militaire loopbaan hebben gekozen bepaalde verplichtingen (kunnen) worden opgelegd". (overweging B.7.3.3.); dat wanneer de minister van Landsverdediging gebruik maakt van de bevoegdheid die de wetgever hem heeft verleend in artikel 23, tweede lid, van de wet van 27 december 1961 hij het dienstbelang van de krijgsmacht beoordeelt en derhalve ook het "algemeen belang", zoals de minister in de motivering in feite van de bestreden weigeringsbeslissing uitdrukkelijk vermeldt;

3.1.2.3. Overwegende dat, zelfs indien artikel 23, tweede lid, beperkend dient geïnterpreteerd te worden, zoals verzoeker stelt, dit niet belet dat de minister van Landsverdediging minstens over een beperkte beoordelingsbevoegdheid beschikt en een belangenafweging kan maken; dat de minister van Landsverdediging in de motivering van de bestreden beslissing dan ook kan oordelen dat het "goed functioneren van de krijgsmacht" - dit is het belang van de dienst - door "een bijkomend vertrek van informatici" kan worden aangetast; dat een dergelijk oordeel, op het eerste gezicht, niet als kennelijk onredelijk kan worden aangemerkt; dat hiermede immers niet blijkt dat de minister "een grove en buitensporige inbreuk" op de individuele vrijheid en op de vrijheid van arbeid, gewaarborgd door de artikelen 12 en 23 van de Grondwet, zou hebben gepleegd;

3.1.2.4. Overwegende dat verzoeker op het eerste gezicht niet aantoonde dat artikel 23, tweede lid, van de wet van 27 december 1961 door de bestreden weigeringsbeslissing van 4 mei 1999 werd geschonden; dat verzoeker evenmin aantoonde dat met een, op het eerste gezicht, wettige toepassing van artikel 23, tweede lid, van de wet van 27 december 1961 de artikelen 12, 23 en 182 van de Grondwet en het verbod op dwangarbeid werden geschonden;

3.1.2.5. Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat het eerste en het tweede onderdeel van het eerste middel niet ernstig zijn;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert van de regel *patere legem quam ipse fecisti* en van het rechtszekerheidsbeginsel evenals schending van het gelijkheidsbeginsel; dat hij argumenteert als volgt :

"8.a Overwegende dat er ontegensprekelijk, administratieve «rendementsnormen» bestaan die vastgelegd zijn door de Minister in de nota Kabinet Minister 09552 van 27 september 1988 en door de Generale Staf in de nota JSP-A 79824 van 2 oktober 1992 en in de nota JSP-A 22672 van 11 mei 1995;

dat - zelfs al missen deze «normen» elke deugdelijke (grond-)wettelijke basis, hetgeen blijkt uit de menige wetsontwerpen en de arresten van het Arbitragehof - deze interne normen moeten (ge-)eerbiedigd worden door verwerende partij conform het rechtszekerheidsbeginsel (+ de regel patere legem ..., die ontleend is aan het gelijkheidsbeginsel); dat na het vervullen van de (door verweerster) opgelegde aanwezigheidsperiode de militair alleszins terug zijn (individuele) vrijheid herwint;

dat er in casu geen afdoende redenen zijn om de aan verzoeker - die reeds 15 jaren dienst telt en bovendien zichzelf buiten de diensturen gevormd heeft op eigen kosten - opgelegde huidige vrijheidsberoving en dwangarbeid te verantwoorden;

8.b Overwegende dat de Overheid haar eigen regels en het opgewekt vertrouwen dient te honoreren; dat de Stafchef van de Luchtmacht overigens terecht herinnert op 17 februari 1999 heeft dat «daar betrokkene in werkelijke dienst was gedurende meer dan 1,5 maal de duur van zijn vorming wordt zijn aanvraag niet beschouwd als strijdig let het dienstbelang»;

dat de bestreden beslissing dus een kennelijke schending inhoudt van de regel «patere legem quam ipse fecisti» en van het rechtzekerheidsbeginsel;

8.c Overwegende dat verzoekers argument van de - i.c. reeds vervulde - rendementsnorm - om hierbij zijn recht tot ontslag te ondersteunen, wel degelijk pertinent is, vermits verwerende partij hieromtrent precies duidelijke normen en richtlijnen heeft uitgevaardigd (ongeacht of ze terzake bevoegd was of niet);

dat het gelijkheidsbeginsel stelt dat ongelijke gevallen ongelijk moeten behandeld worden;

dat met andere woorden - in casu - iemand die «oud» genoeg is, zich dus bevindt in een wezenlijke andere situatie dan een «jonge» militair (d.w.z. met onvoldoende bevonden rendementsperiode) en dat hij dus precies ook anders behandeld moet worden dan deze «jonge» militairen;

dat het precies daarom zinloos is om te betogen dat «de Minister heeft precies van die beheersregel geen toepassing gemaakt»; dat precies door geen rekening te houden met deze criteria van «vervulde aanwezigheidsperiode» verweerster het gelijkheidsbeginsel kennelijk geschonden heeft;

9. Overwegende tenslotte dat collega's onderofficieren PORTIER, Brigitte (CVILM) en 1Sgt Maj DE Lauw, Danny (Semmerzake!) elkeen een ambtsontheffing hebben gekregen op 1 december 1998 (tijdelijk) en 1 mei 1999

(definitief); dat verzoeker degelijk gediscrimineerd wordt";

3.2.2.1. Overwegende dat uit de motivering in rechte en de motivering in feite van de bestreden weigeringsbeslissing van 4 mei 1999 niet blijkt dat de minister van Landsverdediging zijn beslissing heeft gesteund op het al dan niet voldaan zijn aan de rendementsvoorwaarden; dat verzoeker in zijn uiteenzetting van het tweede middel niet aantoot en niet aannemelijk maakt dat de overheid de door hem genoemde administratieve "rendementsnormen" in casu diende toe te passen, zodat zij haar "eigen regels" en het "opgewekt vertrouwen" niet zou hebben gehonoreerd;

3.2.2.2. Overwegende dat verzoeker laat gelden dat hij wordt gediscrimineerd ten aanzien van andere onderofficieren die wel ambtsontheffing hebben verkregen; dat hij in dit verband verwijst naar onderofficier Brigitte PORTIER en eerste sergeant-majoor Danny DE LAUW; dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan eerste sergeant Brigitte PORTIER - die behoort tot de Landmacht - een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden voor een duur van twaalf maanden werd toegestaan met ingang van 1 december 1998; dat verzoeker daarentegen een onderofficier is die behoort tot de Luchtmacht en die een definitieve ambtsontheffing door aangenomen ontslag heeft aangevraagd; dat verzoeker en eerste sergeant Brigitte PORTIER zich derhalve niet in vergelijkbare situaties bevinden; dat uit de stukken van het administratief dossier die betrekking hebben op eerste sergeant Danny DE LAUW blijkt dat deze als beroepsonderofficier behoort tot de Luchtmacht en op 1 mei 1999 op eigen aanvraag uit zijn ambt werd ontslagen; dat hij tevens "mecaniciens radio" is (vroegere ambtengroep 30 - electronica en transmissies); dat verzoeker daarentegen een "informaticus micro-systemen" is (vroegere ambtengroep 70 - diensten

en troep); dat verzoeker en eerste sergeant Danny DE LAUW zich derhalve niet in vergelijkbare situaties bevinden; dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen op het eerste gezicht terecht laat gelden dat een overschot in één personeelscategorie niet toelaat om een tekort in een andere categorie nog groter te maken door verder ontslag toe te staan; dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ten aanzien van andere militairen-informatici is gediscrimineerd of ongelijk behandeld;

3.2.2.3. Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat het tweede middel niet ernstig is;

3.3. Overwegende dat, aangezien niet voldaan is aan de eerste van de cumulatieve voorwaarden, vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de vordering tot schorsing dient te worden verworpen;

4. Over de voorlopige maatregelen en de dwangsom.

Overwegende dat de verwerping van de vordering tot schorsing de verwerping van de vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen en het opleggen van een dwangsom met zich brengt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en het opleggen van een dwangsom wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig november 1900 negenennegentig, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	wnd. voorzitter, staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. BEIRLAEN.